

Beavatás és megvilágosodás

A beavatás a szellemi út egyik kulcsfogalma. Azt tapasztalom, hogy mind az ezoterikus irodalomban, mind az emberek körében, akikkel előadásokon találkozom, nagyon sok félreértés és tévedés van ezzel a fogalommal kapcsolatban, ezért döntöttem úgy, hogy érdemes a témával behatóbban foglalkozni. A beavatást tökéletesen csak az értheti, meg aki átélte, mégis megpróbálok valamilyen képet adni róla.

A beavatás egy tudatszintváltás, tudatállapot-váltás. Általa olyan tapasztaláson megy keresztül az ember, ami túlmutat az átlagember hétköznapi, öt érzékszervvel való tapasztalásán. Van ugyanis egy szimbolikus fátyol, ami elzárja az ember elől azt a világot, ahová a beavatás által léphet be. A beavatás által az ember megláthatja az események mögött működő valós szellemi okokat és célokat. A beavatott a szellemi világ tanúja. Nem biztos, hogy egy beavatott – hiszen nagyon sokféle beavatás van – folyamatosan tapasztalja a beavatása után ezeket a nem anyagi létformákat, de legalább egyszer valóságos tapasztalatot szerez erről. Ha ezt valaki megtapasztalja, minőségileg megváltozik az egész élete.

A beavatás típusai

Nagyon sokféle beavatás létezik, mert sokféle ember létezik. Attól függően, hogy valaki hol tart, mi a célja, milyen szinten van, milyen úton indult el, ki a beavató mestere, más-más jellegű és szintű beavatásokról beszélünk. Ezek általában párokba rendezhetők. Az egyik ilyen pár az északi és a déli beavatás kettőssége. Az északi beavatás az extatikus utat követi, ez egyfajta extatikus kitágulás a makrokozmoszba. Ez a fajta beavatás a fizikai világ mögött működő szellemi erők és lények megtapasztalásáról szól.

A déli beavatás, a misztikus út a lélek működése mögötti szellemi erők, tények és lények megtapasztalásáról szól. Ez tehát az első páros: Extatikus kitágulás a makrokozmoszba a külső bolygók (Mars, Jupiter, Szaturnusz) erőinek a segítségével, vagy misztikus elmélyedés az ember belső mikrokozmoszába a belső bolygók (Hold, Merkúr, Vénusz) segítségével.

Ugyanígy különbség van a keleti és a nyugati beavatás között. A keleti beavatások többsége tizenkét fokú, a nyugati beavatások nagy része pedig hétfokú beavatási utat ír le.

A beavatások koronként is változnak. Az ember felépítése, az érzékfeletti világ felépítése és a kettő kapcsolata időről-időre változik, s ehhez a változáshoz igazodnia kell a beavatásnak is. A valós beavatás mindig igazodik az adott korszellemhez, figyelembe veszi a magasabb

világok, s az ember adott jelenre, korra vonatkozó állapotát. Tehát a valós beavatások a megfelelő időben és a megfelelő módon történnek.

Többféle hibaforrás lehetséges. Az egyik ilyen hiba lehet, ha egy tanítvány olyan idejétmúlt beavatást kap, ami már nem felel meg az adott kor követelményeinek. Bár egy beavatásnál a hely számít a legkevésbé, mégis előfordulhat, hogy nem ott kapja a beavatást, ahol a legmegfelelőbb. Nagyon veszélyes az idő előtti beavatás, ami olyan képességeket, csatornákat nyit meg, amelyeket a morális éretlensége miatt nem tud valaki helyesen felhasználni.

Vannak álbeavatások is. Az álbeavatás külsőségeiben, rituáléjában hasonlíthat a valós beavatáshoz, de a tudatállapot-változás nem történik meg.

Megtörténhet, hogy belenyúlnak az illető egyik csakrájába, ettől átél egy-két élményt, bizsereg a teste egy-két helyen, lát ezt-azt, és utána úgy fogja föl, hogy ő most már beavatott. Ez nem beavatás, ez inkább beavatkozás. Tehát nem szabad a kettőt összekeverni, még akkor sem, ha egy-két érdekes élményen megy keresztül az ember, ugyanis ez még nem garancia arra, hogy valós beavatáson esett keresztül. Ezeknek az álbeavatásoknak igazán nagy veszélye nincs, csak az illető egoizmusára nézve, hiszen onnantól kezdve abban a hitben él, hogy ő egy nagy beavatott.

Ennél sokkal veszélyesebb az ellenbeavatás. Ez a valódi beavatást inspiráló erővel ellentétes erőket mozgósít. Ilyen lehet például az idő előtti beavatás, amit szándékosan megadnak valakinek, tudván, hogy ez nem lesz jó hatással rá nézve. Ilyen ellenbeavatásnak minősül az is, ha valaki a küszöb őreinek megkerülésével próbál betörni a magasabb világokba, vagy ha a megfelelő testi-lelki előfeltételek hiányában valamilyen módon kierőszakolja a beavatást, pedig testileg, lelkileg még nem érett erre.

A beavatásnak nagyon komoly előfeltételei, ismérvei vannak, és csak ezek meglétével válik az ember éretté a beavatási folyamatra. Az ellenbeavatásnál tehát tényleges beavatás történik csak nem helyes módon. Ide tartozik az a fajta beavatás is, amikor valakit nem az érzékfeletti, hanem az érzék alatti világokba vezetnek be, azokba a szférákba, amelyek már az ellenerők világába tartoznak.

Meg kell említenem még valamit, amit úgy hívnak, hogy kiavatás. A kiavatás egy olyan szellemi esemény, ami semlegesít egy beavatást. Ez megtörténhet például akkor, amikor valaki beavatásban szeretne részesülni, de előtte semlegesíteni kell egy megtörtént ellenbeavatást.

A valós beavatás egy térbeli mandalaként jelenik meg a beavatott aurájában, és több inkarnáción keresztül ott marad. Ez a gömbszerű ábra a fej körül található meg, a száma, formája, színe árulja el a tisztánlátó számára, hogy milyen beavatásokon esett keresztül az illető régebbi életeiben.

Van még egy fontos különbség: a beavatás korhoz kötöttsége miatt elsősorban az adott inkarnációra hat ki. Ha valaki kap egy beavatást, ez nem fog lényegesen kihatni egy több ezer évvel későbbi inkarnációjára, hanem akkor egy újabb, korszellemnek megfelelő beavatást kell kapnia. Ellenben ha valaki eléri a megvilágosodást, ez ténylegesen és meghatározóan kihat az összes többi inkarnációjára.

A tanítványság fokozatai

A beavatásban mindig egy beavatott és egy beavató mester vesz részt. Az esetek kilencven százalékában a beavató mester megegyezik a tanítvány mesterével. A mester akkor tudja a beavatást megadni a tanítványnak, ha tökéletesen harmonikus és kiegyensúlyozott kapcsolat épült ki közöttük.

Ez elfogadást, odaadást, türelmet és tiszteletet igényel.

A tanítványnak különböző fokozatokon kell keresztülmennie ahhoz, hogy éretté váljon a beavatásra. Három fokozatot lehet megkülönböztetni.

Az első a próbatanítványság fokozata. (Van egy ennél korábbi fokozat, amikor valaki hallgató. Ez a nulladik fokozatnak számít; valaki még csak hallgatja a szellemi tanításokat, de még nem indul el a beavatási úton. Amikor valaki hallgatóból próbatanítvány lesz, az már beleszámít a beavatásra való felkészülésbe.) Minden próbatanítvány potenciálisan beavathatónak minősül.

A próbatanítvány azért próbatanítvány, mert ezen a fokozaton a mester próbára teszi a tanítványait. Természetesen nem akkor, amikor szemtől szembe állnak, hanem a tanítvány a legváratlanabb és leghétköznapibb szituációkban kerül tesztelésre. S természetesen ezt a beavató mester figyeli. A próbatanítványság általában egy hét éves periódus, plusz-mínusz egy-két év.

Ha valaki ebben a fázisban bármilyen külső-belső ok miatt olyan állapotba jut, hogy megtagadja az utat, amin jár, vagy a mestert, aki segít neki, de utána megint visszatér az útra, akkor ez a hét év előlről indul.

Ha a próbatanítványság időszaka lejár, akkor az illető a második szintre, a tanítvány szintjére kerül. Ez abban nyilvánul meg, hogy szorosabbá válik az összeköttetés a mester és tanítványa között. Szorosabb lesz az a szeretetkötelék, ami kettőjüket összeköti. Ez nagyon fontos, hiszen e nélkül nem történhet meg a beavatás. A tanítványság is körülbelül hét évig tart.

A harmadik fokozatot a szellemi hagyományban úgy hívják: „a mester fia”. Ennek a fázisnak a végére egy olyan erős szeretetkapcsolat alakul ki a beavató mester és a tanítvány között, ami szellemi látással nézve a duálpárok közötti kapcsolathoz hasonlítható. Ezen a szinten már teljes bizalom van közöttük: a mester tökéletesen bízik a tanítványban, a tanítvány tökéletesen bízik a mesterében. Ez az a légkör, amelyben a beavatás megtörténhet.

Lényeges különbség van a régi korok és a mai kor mester-tanítvány kapcsolata között. Régen a tanítvány teljes mértékben alávetette magát a guru akarátának, s egyfajta úr-szolga viszony alakult ki közöttük.

A tanítvány feladta a szabadságát, feladta az önállóságát, s vakon, gondolkodás nélkül követte Mesterét. A mai korban a Mester-tanítvány kapcsolatnak a szeretetre és a szabadságra kellene épülnie. A tanítvány szabad döntésből követi Mesterét az iránta érzett szeretetből és tiszteletből fakadóan.

A régi vakon követés helyett fontos a megértés, a tudás.

A beavatás feltételei

A beavatásnál a tanítvány és a mester tudata egybeolvad. Ezért fontos a tökéletes összhang, tökéletes szeretetkapcsolat a tanítvány és a mester között, ugyanis a beavatás csak így történhet meg. Ez nem tud megtörténni, ha a mester és tanítvány között nincs tökéletes összhang. A mester minden egyes tanítványának a beavatási élményét átéli.

Nagyon fontos előfeltétel a test megtisztítása. Ha valaki kap egy beavatást, ezáltal a lélek és a tudat rezgésszintje jelentősen nő. Ha a test nem elég tiszta, a test és a lélek közötti szakadék komoly betegségekhez, sőt korai halálhoz vezet. A helyes életmód, amit a legtöbb szellemi úton hangsúlyoznak, egyfajta felkészítés a beavatásra. Vannak alapvető mérgek, (pl. hús, tojás, cukor) amelyek csökkentik a test rezgésszintjét, és ki kell ürülniük az ember szervezetéből ahhoz, hogy a beavatást megkaphassa. Alapvető fontosságú a test tisztításánál a vegetáriánus étrend, illetve a cigaretta, kávé és egyéb drogok kerülése. A két legfontosabb dolog amit el kell hagyni a beavatási úton: a hús és az alkohol. Az elfogyasztott táplálék nemcsak fizikai szinten hat, hanem a tudatunkat is befolyásolja. A tanítványnak, aki a

beavatási úton halad, úgy kell tudatosan átalakítani az érendjét és az életmódját, hogy ezzel a testi tisztulást elősegítse.

A folyamatot lehet segíteni, gyorsítani különféle tisztítókúrákkal, amelyek közül leghatásosabb a böjt. Bár ez egy fontos előfeltétel, vannak ennél sokkal nehezebben betarthatók, tehát ez a legkevesebb, amit az ember megtehet azért, hogy beavatást kapjon.

Ennél sokkal komolyabb probléma, ha a lélek nem elég tiszta. Az kaphat beavatást, aki a pszichés egészség egy bizonyos fázisába eljutott. Ameddig valamilyen lelki betegségben szenved valaki, addig tilos bármiféle beavatás. Az esetek kilencvenkilenc százalékában ugyanis a beavatás által a probléma nem eltűnik, hanem felerősödik. Tehát, ha valaki pánikbeteg vagy mániás depressziós, esetleg valamilyen komoly szenvedélybetegsége van, nem kaphat beavatást. Ide tartozik az alkoholizmus, a kábítószerézés, a beteges szorongás, skizofrénia, fóbia, paranoia, tehát bármilyen komolyabb pszichés vagy pszichiátriai betegség. Ezeket először le kell küzdeni, rendbe kell tenni, s utána lehet szó beavatásról. Egyfajta pszichés egészség, lelki kiegyensúlyozottság és belső harmónia fontos előfeltétele a beavatásnak.

A lélek megtisztításában fontos szerepe van az alapvető erények kialakításának is. Lelki szinten nemcsak arra kell törekedni, hogy egyfajta lelki egészség kialakuljon, hanem bizonyos erényeket is ki kell fejleszteni. Amíg a tanítvány nem ér el egy bizonyos morális szintet, addig nem kaphat beavatást.

A beavatás előfeltételeként meg kell születnie a lélekben a következő alapvető erényeknek: türelem, tolerancia, elnéző lelkület, együttérzés, áldozatkészség, hit, bizalom, kitartás, állhatatosság, szerénység, önzetlenség.

Korunkban a beavatás személyesen történik. A régebbi időben gyakran megtörtént, hogy álomban, testen kívül vagy telepátikus kapcsolaton keresztül történt a beavatás, a mai korban fontos, hogy ez a mester és a tanítvány személyes találkozása révén történjen.

Az összes nagy tanítóról, mesterről tudni lehet, hogy fiatalabb korukban ő maguk is beavatásokon mentek át, és ezt beavató mesterektől kapták. Így tudtak eljutni egyre magasabb szintekre. Tehát nem szabad, hogy az ember azzal ámítsa magát, hogy ő mindenféle segítség nélkül eljuthat a beavatási szintre.

Van három hatalmas csoda, amelyeket az ember sokszor természetesnek tart, pedig ezek felé mindig úgy kellene éreznie, hogy csodás dolgok. Ez három olyan isteni ajándék, ami lehetővé teszi az ember számára a beavatást.

Az egyik az, hogy az ember testet ölthet. Vannak olyan beavatások, amelyeket csak itt, földi életében kaphat meg az ember.

A megvilágosodás pedig kifejezetten az emberi léthez köthető. Buddha, az egyik legismertebb megvilágosodott többször hangsúlyozta tanítványainak, hogy az összes létező lehetséges létszint közül, – legyen ez az ember alatti létszint, vagy az ember feletti létszint csak az emberi testet öltésben érhető el a megvilágosodás. Ez a beavatások nagy részére szintén vonatkozik. Tehát már az egy segítség az ember beavatásához, ha testet ölthet.

A második ilyen ajándék, ha az ember kapcsolatba kerül a szellemi úttal, a szellemi tanításokkal.

A kegyelem vagy a magával hozott karmája révén úgy alakítják az életét a segítői, hogy tudatosan elindulhat egy olyan úton, amelyen beavatásban részesülhet.

S végül a harmadik ajándék: amikor eljut a szellemi úton egy bizonyos szintre, felbukkan az az ember, akitől később a beavatást esetleg megkapja – találkozik a mesterével.

Ha valakinél ez a három együtt van, akkor szinte korlátlan lehetőségek állnak előtte.

Az ember el is szalaszthatja ezt a lehetőséget, ha együtt van nála ez a három, de – lustaságból, figyelmetlenségből, egoizmusból, vagy hitetlenség miatt – mégsem él vele kellőképpen.

Ez egy hatalmas csapda, amely akadály lehet a beavatásnak. Legenyhébben úgy fogalmazhatnánk, hogy ez egy óriási baklövés.

Az ismertebb mestereknek több ezer tanítványuk volt, de ha megnézzük, hogy hányan kaptak beavatást, akkor azt mondhatjuk, hogy csak minden századik vagy ezredik tanítvány, pedig mindegyikük megkaphatta volna. Itt az egyik legfőbb hiba, amire visszatérnék, ha a tanítvány és a mester között nem alakul ki az összhang, az odaadás.

A másik fontos dolog, hogy a szabadság akarása, a megszabadulás iránti törekvés előrébbvaló legyen, mint az élet akarása. Tehát aki jobban fél a haláltól, mint attól, hogy esetleg elszalasztja a lelki újjászületését, az még nem áll készen a beavatásra. Ezért van az, hogy minden századik vagy ezredik tanítvány az, aki a mestertől a beavatást megkapja.

A tanítványok nagy részénél felléphet az, hogy nem tiszta a szándékuk, vagy nem elég erős a törekvésük, vagy valójában nem azt akarják, ami miatt a mester ott van, hanem valami mást.

Az átlagemberről azt mondják a tanítások, hogy alszik. A beavatás, majd később a megvilágosodás a felébredést szolgálja. Az átlagember alszik, még akkor is, amikor látszólag ébren van. Ez azt jelenti, hogy nappal alszik a szellemi világ számára, este a testén kívül pedig a fizikai lét számára.

A tanítvány egy olyan ember, aki bár alszik, nincs mély álomban, s elérkezik egy olyan pillanathoz, egy olyan lehetőséghez, amikor lehetővé válik a felébredés. A mester, aki már felébredt, segít a tanítványnak ebben a felébredési folyamatban. A beavatásnak az a lényege, hogy a tanítvány átadja magát valakinek, aki már felébredt, segítséget kér a saját felébredéséhez. Viszont ehhez a tanítvány részéről szükséges a teljes odaadás.

A teljes önátadás akadályá az egoizmus. Amíg nem születik meg a teljes önátadás a mester felé, addig a tanítványban működik egy szűrő. A szűrés azt jelenti, hogy amit a tanítvány a saját beavató mesterétől hall, elkezdi a saját tudatszintjén szűrni. A saját tudása, ismeretei alapján van, amit elfogad, van, amit nem, valamit megtesz, valamit nem, a saját egoizmusa alapján válogat.

A beavatásnál a beavatott lemond a múlttól, elszakad attól, amit a múltban tapasztalt. Ez ténylegesen egy új kezdetnek, egy új életnek minősül a tanítvány életében. A beavató mester pedig felelősséget vállal a tanítvány jövőjéért.

Innentől kezdve sokkal erősebben kihat a mesterre, amit a tanítvány mond vagy cselekszik. Minden olyan beavatás, ami a fizikai test manipulációja által segíti az átlépést a magasabb világokba, (légzőgyakorlatok, szufi tánc, speciális mozgás, drogok) szintén idejétmúlnak számít a mai korban.

A tudat korának megfelelő beavatás

A beavatások kultúra korszakonként változnak, körülbelül kétezer évente egy új beavatási forma alakul ki. Nagyon fontos, hogy lássuk a különbséget a régebbi, és a mai, korszellemnek megfelelő beavatás között. A régi beavatásnak az volt a lényege, hogy bizonyos gyakorlatok által a tanítvány megszerezze, mintegy kiharcolja magának a beavatást.

A ma élő ember tudati korának más a beavatása. Minél morálisabbá teszi magát a tanítvány, állandó és nehéz lelki törekvések által, annál méltóbbá válhat arra, hogy kegyelemképpen részesüljön a beavatásban. Ez egy nagyon fontos változás. Régen a beavatás volt a cél, s a

morális fejlődés volt az eszköz. A tanítvány csak azért fejlődött morálisan, mert tudta, hogy e nélkül nem kaphat beavatást.

A beavatás a legmagasabb rendű szeretet kibontakoztatásának eszköze. A szellemi világ a moralitás világa, az élő szeretet erők világa.

A beavatás által a tanítvány fel veheti azokat az erőket, amelyek segítségével földi életében elérheti a legmagasabb szintű moralitást. A mai korban már nem helyes, ha valaki a tettei eredményeképpen elvárja, hogy beavatást kapjon. A tanítvány célja a morálisfejlődés, s ennek eredményeképpen remélheti, hogy kegyelemképpen megkapja a beavatást.

Egy átlagember ösztönösen cselekszik, és a megérzéseire hallgat.

A jelen korban, ha az ember elindul egy beavatási úton, minél közelebb kerül a beavatáshoz, ez a belső ösztön, ami egy átlagembernek megmondja egy szituációban, hogy mit tegyen, kialszik.

A beavatás felé haladva az ember már nem az ösztönös, belső megérzéseire hallgat, hanem tudatosan választja ki azt, hogy az adott helyzetben mi lenne a leghelyesebb. Ez akkor alakul ki teljes mértékben, amikor az ember megkapja a beavatást.

A beavatott mindig a magasabb szempontok szerint cselekszik, mindig azt nézi, hogy mi az, ami a leginkább elősegítené az egyén és az emberiség haladását, fejlődését. Nem a környezet elvárásait követi, hanem azt, hogy szellemi szempontból mi lenne a leghelyesebb, legüdvösebb.

A szellemi világ megtapasztalását meg kell, hogy előzze a szellemi világ alapvető tényeinek és folyamatainak megértése, megismerése. Ez főleg most, a tudati tájékoztatás korszakában fontos. Régebben megtörténhetett az, hogy valaki úgy kapott beavatást, hogy még nem volt tisztában a szellemi világ működésével, s a beavató mester utólag elmagyarázta neki mindazt, amit látott és hallott a szellemi világban. A mai korban ez a kettő már nem cserélhető fel. Előbb a szellemi világ alapvető folyamatainak, tényeinek, lényeinek megismerésére van szükség, s csak ez után történhet a tanultak megtapasztalása. A mai tájékoztatás dömping korában nagy hangsúly van a megértésen. A magasabb világokról közöltek minden egészséges értelemmel bíró ember megértheti, azonban kikutatni azokat csak a beavatott képes. Tehát a tanítvány feladata az eddigiek mellett, hogy törekedjen a magasabb világok tényeinek, lényeinek, folyamatainak megértésére, megtanulására.

Ehhez képest egy nagy előrelépés, amikor megkapja a beavatást, s az, amit odáig tanult, élő tapasztalattá válik a számára.

A fizikai síkon a tapasztalás a megértés előfeltétele. Nem tudjuk valakivel megértetni, mi a piros szín, ha még soha nem tapasztalta azt. A beavatásnál illetve a szellemi úton ennek meg kell fordulnia: előbb történik a tanulás, a megértés, s utána a megtapasztalás.

A beavatásra felkészítő gyakorlatok

Vannak bizonyos alaperények, amelyek elengedhetetlenek a beavatáshoz. Ide tartozik a szívcsakrát aktivizáló hat erény megléte. Ez a hat a gondolatkontroll, érzelemkontroll, cselekedetkontroll, a hit-bizalom, a türelem-tolerancia, s a kitartás, állhatatosság.

Ezen kívül vannak olyan gyakorlatok, amelyek felkészítik a tanítványt arra, hogy helyesen menjen át a beavatáson.

Az első az odaadás erényének kifejlesztése. Elsősorban a magasabb rendű igazságok felé kell kifejleszteni az odaadást és tiszteletet. Nem lehet ugyanúgy hozzáállni a szellemi tanításokhoz, mint egy napilap olvasásához. Bár mindkettőben információk vannak, egy napilap által tartalmazott információk és egy szellemi kutatások alapján íródott könyv lényegesen eltér egymástól.

A természettudományos információk megértéséhez elég a fej, az intellektus. A szellemtudomány viszont élő gondolatok szövédéke, ember feletti szintről származó, örök igazságokat tartalmaz, amelyek megértéséhez nem elég a fej, hanem a szívre is szükség van. A tanítvány a szív gondolkodás által tudja megérteni és befogadni a szellemi tanításokat.

Ehhez szükséges a szellemi tanítások felé való teljes odaadás, amely úgy tud kifejlődni, ha az ember újból és újból emlékezteti magát arra, hogy ezek tanulmányozása nem más, mint az Isteni gondolatoknak újragondolása.

Ez után jöhet az odaadás és tisztelet kifejlesztése embertársaink felé. Ennek az erénynek a kritika az ellentéte. A kritikáról tudni kell, hogy a magasabb megismerés szerveinek az egyik fő sorvasztója.

A második fontos törekvés a beavatás előkészítésekképpen a belső nyugalom elérése. A legnagyobb idegesség közepette is kellene, hogy legyen a tanítványban annyi lélekjelenlét, hogy elszakadva a külvilágtól, önmagára koncentrálva tudatosítsa: „minden külvilági befolyástól függetlenül, vagyok”. „Nem azért vagyok, mert bármi is történik körülöttem,

valójában önálló lény vagyok, bármi is történik a környezetemben” erre kell a tanítványnak emlékeztetnie magát.

A harmadik előkészítő gyakorlat a rendszeres meditáció. Ez a praxis a finomabb testeket és az azokban lévő energiacentrumokat úgy alakítja át, hogy a tanítvány érett legyen a helyes beavatási folyamatra. Ide tartozik az egyik fontos meditációs gyakorlata: /metta, karuna/ a szabad, önálló, érzékletmentes gondolatok elgondolása.

A negyedik a környezet élő, eleven megfigyelése. A tanítványnak minden nap időt kell szánnia arra, hogy megfigyelje a környezetében azokat a folyamatokat, amelyek élő, eleven, kibontakozó folyamatok, és amelyek pusztuló, elhaló, korhadó folyamatok. Azt is meg kell figyelni, hogy ezek milyen érzést hoznak elő az emberebből.

Az ötödik az orientációs gyakorlat. Ennek az a lényege, hogy az ember minél gyakrabban, újból és újból tudatosítja magában azt, hogy saját érzéseinek, gondolatainak éppen olyan valóságos léte van, mint a fizikai világ tárgyainak.

Rudolf Steiner egyszer így fogalmazott: „A szellemtudományban csak akkor lehet előbbre jutni, ha az ember éppúgy vigyáz a gondolataira és érzéseire, ahogyan a lépéseire vigyáz a fizikai világban.” Tehát a fel-lehullámzó, ellenőrizetlen érzelmeket fel kell, hogy váltsa az irányított, megfigyelt érzélemvilág, s a csapongó fantáziát, zabolátlan elmét a tudatosan irányított gondolatvilág.

A hatodik a hangok megfigyelése, analízise. Ennek során a tanítvány a hangján keresztül próbál egy létezőre legyen ez élő vagy élettelen ráhangolódni. Rá kell hangolódni arra, hogy mi az érzés béli különbség aközött amikor az ember egy halott tárgy hangját hallja, vagy amikor egy élőlény által kiadott hangot hall. Ez által a gyakorlat által az elementális világ titkaiba lehet betekintést nyerni.

Végül a hetedik előkészítő gyakorlat: mások beszédének elfogulatlan hallgatása. Ez a legnehezebb, de ezt tartom a leghatásosabb gyakorlatnak. Ennek nagyon nagy figyelmet kellene szentelni. A gyakorlat során a tanítványnak úgy kell mások beszédét hallgatnia, hogy közben saját belső világát teljesen kikapcsolja.

Tehát nem helyeseli az elhangzottakat, nem is ellenzi azokat, mindent pontosan befogad úgy, ahogy az a másiktól árad. Ilyenkor az ember csak az elmondottakra figyel, és mindenféle helyeslő vagy ellenző állásfoglalást gondosan kimunkál magából.

A gyakorlat célja az, hogy a tanítvány képes legyen egy másik emberre úgy figyelni, hogy minden belső, szubjektív kommentárt kikapcsol.

A gyakorlatnak van egy nehezebb verziója, amikor valaki olyan ember beszédét hallgatja, aki valamilyen vonatkozásban messze alatta áll, és közben nem merülhet fel sem a tudálékosság, sem a fölényérzet. Nagyon jó ezt a gyakorlatot például gyerekekkel gyakorolni, úgy hallgatni amit mondanak, hogy azt belsőleg nem kommentáljuk. Ennek a gyakorlatnak a hatására kifejlődik a lélekben egy olyan hallószerv, amely a magasabb világok üzeneteit torzítás nélkül képes felfogni. Csak az képes a szellemi üzeneteket teljesen objektíven és torzításmentesen fogadni és továbbadni, aki képes az embereket a saját véleménye kizárása mellett, önzetlenül hallgatni. (Ha ezt a kritériumot figyelembe vesszük, akkor erősen leszűkül a tisztánlátók és tisztán hallók köre.)

A gondolkodás szerepe

A mai modern szellemi úton szükség van a fejjongodásra, nem kell a gondolkodást kiiktatni, megszüntetni. A fejjongodás a szellemiek által kikutatottak helyes megértését szolgálja, a nyitott szívcsakra pedig a különféle szellemi igazságok, tények megkülönböztetését adja. Ha egy embernél csak a szívjongodás működik, de a fejjongodás nagyon gyenge, akkor ráérezhet az igazságra, de nem érti meg. Ha csak a fejjongodás működik, akkor az ember megérti a tanítást, de nem biztos benne hogy az a helyes, a követendő, vagy pedig mást kéne tennie.

Rudolf Steiner mondta az egyik előadásában: „A magasabb világokban nem tudunk helyesen ítélni, ha nem alakítottuk ki előbb a fizikai világban az értelmes gondolkodást.” A mai beavatási út nem veti el az értelmet, sőt ez igen jó szolgálatot tehet az embernek.

A gondolkodás történetében három fokozatot különböztethetünk meg: az első korszakban az értelem még nem alakult ki, az ember belsőleg, ösztönösen érzett rá, hogy mikor mit kell tenni. A szíve vezette, de itt még megértésről, intellektusról nem beszélhetünk. A második korszakban kialakult az értelem, viszont a korábbi ösztönös megérzés háttérbe szorult. A mostani, harmadik korszakban az a feladat, hogy a fejjongodás mellé kifejlesszük a szívjongodást is.

Szeretet és bölcsesség

Felmerülhet egy kérdés: miért van szükség beavatásra? A földi inkarnáció legfőbb célja, hogy az ember itt a Földön szeretetben és bölcsességben növekedjen. Úgy is lehetne fogalmazni,

hogyan az ember úgy tud majd az isteni világokba fölemelkedni, ha van két szárnya: az egyik a szeretet, a másik a bölcsesség. Ez a Földfejlődés és minden emberi inkarnáció célja, amely csak akkor tud tökéletesen megvalósulni, ha az ember kiépít egy élő, eleven, valóságos, torzításmentes kapcsolatot a szellemi világgal. Ez a beavatás által történik. Így kapunk magyarázatot arra, hogy miért fontos a beavatás.

A beavatást csak az előfeltételek megvalósulása után kaphatja meg az ember. Ha ezek megvannak, a beavatás révén jön létre az élő, tudatos kapcsolat a szellemvilággal, aminek az eredménye a szeretetben és a bölcsességben való gyarapodás. A szellemvilág tehát a szeretet és a bölcsesség forrása.

Ezek egy bizonyos szintjét már a beavatás előtt el kell érni, viszont van egy szint mind a szeretetben, mind a bölcsességben, amelyen nem tud az ember tovább haladni a beavatás nélkül.

A bölcsesség mint előfeltétel azt jelenti, hogy a tanítvány próbálja a szellemi világgal kapcsolatos tényeket, folyamatokat megérteni, tanulmányozni. A mai kornak megfelelő szellemtudománynak az az egyik célja, hogy a szellemvilággal való tudatos és élő kapcsolat kialakuljon. A bölcsesség a szellemi világban a fény által a megismerést szolgálja. Az a szellemi tudás, amit a tanítvány itt a Földön megszerez, a beavatáskor szellemi fényként nyilvánul meg. Ez a fény az, ami segíti a szellemi környezet tapasztalását. Ezért van szükség a bölcsességre.

A szeretet és moralitás a beavatáskor szellemi hőként nyilvánul meg. Ez a szellemi hő burokként fogja körbe a szellemet, s megvédi őt a különféle ellenerős hatásoktól. Ezért fontos előfeltétele a beavatásnak, hogy a tanítvány a moralitásban egy bizonyos szintet elérjen.

Előbb-utóbb minden embernek rá kell lépni egy olyan útra, ami oda vezet, hogy a beavatás révén élő, eleven kapcsolata lesz a szellemvilággal. A hét előfeltétel meglétére a tanítványnak folyamatosan törekednie kell, ezzel teszi magát éretté a beavatásra, aminek révén még tovább növekszik a bölcsességben, szeretetben, így tud aztán a többi embertársának is segíteni.

A beavatás előfeltételei

1. A fizikai test megtisztítása, egészséges életmód
2. A lélek megtisztítása, harmonizálása
3. A szellemtudomány tanulmányozása

4. Alapvető erények kialakítása
5. Fejlődés iránti vágy és kitartó törekvés
6. Odaadás és szeretet a külső mester felé
7. Szeretetteljes kapcsolat a belső mesterrel.

Összeállította: Hegedűs Csaba Tradicionális Reiki mester

Források: Váradi Tibor, megjelent a **Manifesztum 35.** számában.